

VOLANIE PO POMOCNÍKOVI

POZRIME SA raz bližšie na všetkých ľuďoch, ktorí dnes obzvlášť horlivo hľadajú duchovného pomocníka a očakávajú ho s vnútorným povznesením. Podľa ich mienky sú duchovne tak dôkladne pripravení, že by ho spoznali a začuli jeho slovo!

Čo pri pokojnom pozorovaní vidíme, sú veľmi mnohé roztrieštenosti. Kristovo poslanie napríklad pôsobilo na mnohých ľuďoch neobyčajným spôsobom. Utvorili si o ňom nesprávny obraz. Príčinou toho bolo, ako obyčajne, nesprávne sebazhodnotenie, vypínavosť.

Namiesto predchádzajúcej úcty a zachovania samozrejmeho odstupu, ako aj ostrého ohraničenia voči svojmu Bohu, nastúpilo na jednej strane nariekajúce žobranie, ktoré chce len prijímať, ale za žiadnu cenu nechce pritom niečo robiť. To „modli sa“ ľudia síce prijali, ale že pritom stálo ešte „a pracuj“, „pracuj na sebe samom“, o tom nechceli nič vedieť.

Na druhej strane považujú sa za takých samostatných, takých nezávislých, že by mohli sami všetko vykonávať a pri troške námahy dokonca sa stať božskými.

Je tiež mnoho ľudí, ktorí len požadujú a očakávajú, že Boh má behať za nimi. Ak už raz poslal svojho Syna, podal tým dôkaz, ako veľmi mu záleží na tom, aby sa mu ľudstvo priblížilo! Snáď ich pravdepodobne dokonca i potrebuje!

Kde sa len pozrieme, všade nachádzame len domýšľavosť, žiadnu pokoru. Chýba správne sebaocenenie. –

Predovšetkým bude potrebné, aby človek zostúpil zo svojej umelej výšky, aby mohol byť *skutočne človekom* a ako *taký* mohol začať so svojím vzostupom.

Vo svojej duchovnej nadutosti sedí dnes na strome, na úpäť vrchu, namiesto toho, aby stál pevne a isto oboma nohami na zemi. Preto ani nebude môcť nikdy vystúpiť na vrch, pokiaľ zo stromu nezlezie, alebo nepadne.

Medzitým však došli hore až na vrchol pravdepodobne všetci tí, ktorí kráčali pokojne a rozumne po zemi svojou cestou popod jeho strom a na ktorých sa on pyšne díval.

Udalosti prídu mu však na pomoc; lebo strom za krátky čas *spadne*. Snáď si potom človek spomenie ešte raz na lepší spôsob, keď sa tak nečakane a nejemne nájde na zemi z kolísavej výšky. Ale potom je pre neho najvyšší čas, nezostane mu ani hodina na premeškanie.

Dnes si mnohí myslia, že to môže ísť i naďalej v neporiadku tak, ako sa to dialo

2. VOLANIE PO POMOCNÍKOVI

po tisícročia. Pohodlne sa rozvaľujú vo svojich kreslách a očakávajú silného pomocníka.

Ale *ako* si predstavujú tohto pomocníka! Je to skutočne na poľutovanie.

Predovšetkým očakávajú od neho, alebo presnejšie povedané, *požadujú* od neho, aby *on* pripravil každému jednotlivcovi jeho cestu nahor k Svetlu! *On* sa má namáhať stavať mosty na ceste Pravdy pre stúpcov *každého* vyznania! *On* to má urobiť také ľahké a zrozumiteľné, aby tomu mohol každý rozumieť bez námahy. Jeho slová musia byť volené tak, aby ich správnosť presvedčila bez všetkého malých i veľkých ľudí všetkých vrstiev.

Len čo sa však človek musí namáhať a sám rozmýšľať, potom to nie je pravý pomocník. Pretože ak je povolaný svojim slovom viesť a ukazovať cestu, tú pravú cestu, prirodzene musí sa o ľudí i starať. Je to predsa *jeho* vecou ľudí presvedčať a prebúdzat! Ved' Kristus za to položil aj svoj život.

Všetci, ktorí dnes takto myslia a je ich veru mnoho, nemusia sa vôbec namáhať, podobajú sa pochabým pannám a idú v ústrety svojmu „pozde“!

Pomocník ich celkom iste *neprebudí*, ale nechá ich pokojne spať, až kým sa brána nezavrie a oni nebudú môcť nájsť vstup k Svetlu, pretože sa nemohli zavčasu oslobodiť z dosahu hmotnosti, k čomu im Slovo pomocníka ukazovalo cestu.

Ved' človek nie je taký cenný, ako si namýšľa. Boh ho nepotrebuje, ale on potrebuje Boha!

Pretože ľudstvo pri svojom takzvanom pokroku už dnes ani vlastne nevie, čo *chce*, musí sa konečne dozvedieť, čo robiť *má*.

Ľudia tohto druhu prejdú okolo pomocníka, hľadajúc a povýšene karhajúc práve tak, ako kedysi chodili okolo *toho*, na ktorého príchod už bolo všetko pripravené zjaveniami.

Ako je možné *takto* si predstavovať duchovného pomocníka!

On neustúpi ľudstvu *ani o píad'* a bude *vyžadovať* všade tam, kde sa očakáva, že bude dávať!

Avšak človek, ktorý vie vážne rozmýšľať, *ten* ihneď spozná, že *práve v prísnej, bezpodmienečnej požiadavke* pozorného myslenia spočíva to najlepšie, čo potrebuje k záchrane ľudstvo, už tak hlboko upadnuté do duchovnej lenivosti! Práve tým, že pomocník už vopred vyžaduje pre pochopenie svojich slov duchovnú čulosť, ako aj *vážne* chcenie a námahu, odlučuje hravo hneď na začiatku plevy od pšenice. Je v tom samočinné pôsobenie ako v božských zákonoch. Ľuďom sa i tu deje presne podľa ich skutočného chcenia. –

Teraz je ešte jeden druh ľudí, ktorí si domýšľajú, že sú obzvlášť bystrí!

Títo si o pomocníkovi prirodzene utvorili celkom iný obraz, ako sa možno o tom dočítať v správach. Nie je však menej groteskný. Oni však očakávajú od neho ... akrobata ducha!

Tisíce ľudí už považujú jasnovidectvo, jasnočujnosť, jasnocítenie atď. za veľký

2. VOLANIE PO POMOCNÍKOVI

pokrok, čo však v skutočnosti tak *nie je*. Takto naučené, vypestované, alebo dokonca ako nadanie prinesené, nemôže sa nikdy povzniesť nad pozemské putá, pohybuje sa teda len v nižších hraniciach, ktoré si nemôžu nikdy nárokovať na nejakú výšku a ostávajú preto takmer bezcenné.

Chce sa snáď ľudstvu pomôcť k vzostupu *hým*, že sa mu ukážu jemnohmotné veci rovnakého stupňa, alebo sa naučí ich vidieť, či počuť?

Toto nemá čo robiť s vlastným vzostupom ducha. Práve tak nemá účel pre pozemské dianie! Sú to len duchovné artistické kúsky, viac-menej zaujímavé pre jednotlivcov, *ale* pre všetko ľudstvo *úplne bez ceny!*

Je však ľahko pochopiteľné, že takíto ľudia prajú si rovnakého pomocníka, ktorý to dokáže lepšie ako oni sami. –

Je však ale veľký počet ľudí, ktorí v tom zachádzajú ešte ďalej, až do smiešnosti. Berú to predsa však veľmi vážne.

Pre nich platí napríklad ako zásadná podmienka na dôkaz poslania i to, že pomocník ... nesmie prechladnúť! Kto môže prechladnúť, ten je už vylúčený, lebo podľa ich mienky taký nevyhovuje ideálu pomocníka. Silný musí byť v každom prípade v prvom rade svojim duchom povznesený nad tieto maličkosti.

Možno to znie trochu strojne a smiešne, ale je vzaté zo skutočnosti a znamená to slabú odozvu niekdajšieho volania: „Ak si Syn Boží, pomôž si sám a zostúp z kríža.“ – Tak sa kričí aj dnes, skôr než je taký pomocník vôbec v dohľade!

Úbohí, nevedomí ľudia! Ten, kto pestuje svoje telo *jednostranne* tak, že pod nátlakom ducha stáva sa dočasne necitlivým, ten nie je v žiadnom prípade vynikajúcim velikánom. Tí, ktorí ho obdivujú, podobajú sa deťom minulých storočí, ktoré s otvorenými ústičkami a lesknúcimi sa očami sledovali krkolomné kúsky potulných artistov, pričom sa v nich prebúdzalo silné pranie môcť predvádzať niečo podobné.

A ako vtedajšie deti v tomto čisto *pozemskom* odbore nie sú o nič ďalej ani mnohí takzvaní hľadajúci ducha alebo hľadajúci Boha v dnešných časoch na *duchovnej* úrovni!

Uvažujme ešte ďalej: Kočovní ľudia starých čias, o ktorých som práve hovoril, vyvíjali sa stále viac a viac, až sa z nich stávali cirkusoví a varietní akrobati. Ich šikovnosť vzrástla nesmierne a tisíce rozmazaných ľudí sa denne prizierajú na ich výkony ešte dnes, vždy s novým úžasom a často i s vnútorným mrazením.

Ale majú z toho *úžitok pre seba*? Čo si odnášajú po takých hodinách? I napriek tomu, že niektorý akrobat riskuje aj svoj život pri takých predstaveniach. Nič, ani to najneopatrnější si neodnesú, lebo všetky tieto veci i pri svojej najvyššej dokonalosti musia zostať *vždy* v rámci varietných divadiel a cirkusov. Budú slúžiť vždy len pre zábavu, ale nikdy nebudú ľudstvu na úžitok.

Takáto akrobacia sa dnes hľadá na *duchovnom* poli ako meradlo pre veľkého pomocníka!

2. VOLANIE PO POMOCNÍKOVI

Ponechajme takýmto ľuďom duchovných komediantov! Čoskoro sa dožijú toho, kam to povedie! Oni ani nevedia, o *čo* sa tým vlastne usilujú. Mylne sa domnievajú, že veľkým môže byť len ten, ktorého duch tak ovláda telo, že ono už viac nepozná chorobu!

Každý taký výcvik je jednostranný a jednostrannosť prináša len čosi nezdravé a choré! Takými vecami sa *duch neposilňuje, ale telo len oslabuje!* Porušuje sa nutná rovnováha pre zdravý súlad medzi telom a duchom a končí to tak, že taký duch sa omnoho včasnšie odpúta od týraného tela, ktoré mu už viac nemôže poskytnúť zdravú oporu pre pozemské prežívanie. To však duchu potom *chýba* a on prichádza *nezrelý* do záhrobia. Svoj pozemský život bude musieť prežiť *ešte raz*.

Sú to umelé duchovné kúsky, nič viac, dejú sa na úkor pozemského tela, ktoré má v skutočnosti duchu *pomáhať*. Telo *patri* k určitému časovému úseku vývoja ľudského ducha. Len čo je však telo oslabované a potlačované, potom nemôže byť pre ducha veľmi na úžitok; lebo jeho vyžarovania sú príliš slabé na to, aby duchu poskytli plnú silu, ktorú potrebuje.

Len čo chce človek prekonať chorobu, musí priviesť telo do násilného duchovného vytrženia, podobne ako v malom rozsahu strach pred zubným lekárom môže zahnať bolesť zubov.

Také stavy vysokého vzrušenia telo vydrží bez ujmy na zdraví raz, snád' i viackrát, nie však trvalo, bez vážneho poškodenia.

Ak však pomocník *toto* robí, alebo to radí, potom nie je hoden byť pomocníkom, pretože sa prehrešuje proti prirodzeným zákonom stvorenia! Pozemský človek má opatrovať svoje telo ako zverený mu majetok a má sa snažiť udržiavať zdravú harmóniu medzi duchom a telom. Ak je porušovaná jednostranným potlačovaním, potom to nie je ani pokrok, ani vzostup, ale zarezávajúca sa prekážka pri plnení jeho úlohy na zemi, ba aj *v hmotnosti* vôbec. Plnosť sily ducha, potrebnej pre jeho pôsobenie *v hmotnosti*, sa pritom stráca, pretože duch potrebuje v každom prípade silu neutlačovaného pozemského tela, ktoré má byť s ním v harmónii!

Ten, ktorého na základe takých vecí menujú majstrom, je menej ako žiak, lebo vôbec nepozná ani úlohu ľudského ducha, ani čo je potrebné pre jeho vývoj! Je dokonca škodcom ducha!

Takí ľudia čoskoro dôjdu k bolestnému poznaniu svojej pochybnosti.

Ale každý nepravý pomocník si bude musieť prežiť *trpkú* skúsenosť! Jeho vzostup v záhrobí bude môcť začať len *vtedy*, keď aj *posledný* z tých, ktorých zdržal svojimi duchovnými hračkami, alebo zaviedol na falošnú cestu, dôjde k pravému poznaniu. Pokiaľ jeho knihy, jeho spisy naďalej pôsobia tu na zemi, je i on zdržovaný tam v záhrobí, aj keď medzitým došiel k lepšiemu poznaniu.

Kto odporúča okultné školenie, ten dáva ľuďom kamene namiesto chleba a ukazuje tým, že nemá ani poňatia o *skutočnom* dianí v záhrobí, a tým menej ešte o celkovom svetovom poriadku!